

[Margrete Auken]

Hvis man har hørt hr. Lasse Budtz, har hørt udenrigsministeren i dag, så synes man, at alt ligner et tilbageskridt. Jeg synes, at vi skal glæde os over, at de politikere, der er her, ikke er repræsentative for socialdemokratiet, og jeg ser meget gerne, at min mistillid til modet – vi skal have lidt mandsmød og kvindehjerte også herinde – bliver dementeret ved, at nogle af de mennesker, vi møder uden for huset, kommer herop og siger noget om, at de godt vil være talerør for deres eget ude i befolkningen og i partiet og i bevægelserne.

Ole Bernt Henriksen (KF):

Mens udenrigsministeren kommer på plads, kunne det godt være, jeg skulle begynde med at sige, at jeg ikke skal kommentere hr. Steen Folkes bemærkninger. Men jeg vil dog gerne rette det spørgsmål til hr. Steen Folke, om jeg har forstået ham rigtigt, når jeg siger, at han har den opfattelse, at det ikke gør så forfærdelig meget, om et svagt Norden, et svagt Danmark efterhånden kommer under sovjetisk indflydelse. Har jeg forstået hr. Steen Folke rigtigt? Er dette hr. Steen Folkes opfattelse?

Så vil jeg gerne rette det spørgsmål til udenrigsministeren – det er i forlængelse af vores ordførers bemærkninger – om det såkaldte Mellbinudvalg efter Erling Bjøls udtræden – og navnlig på baggrund af den meget udførlige begrundelse, som jeg ser professor Bjøl har givet – længere har nogen form for troværdighed. Bjøl var dets ledende ekspert på området, men nu er han væk. Når han ikke er der, har jeg meget svært ved at se, hvilken troværdighed dette udvalg kan have.

Dernæst vil jeg spørge, om ministeren har tid til at gøre sig tanker om skridt, der kan genoprette tilliden til Mellbinudvalget, for jeg mener, at det, der er sket, er noget meget alvorligt.

Forsvarsministeren (Søgaard):

Hr. Steen Folke rettede et par spørgsmål til mig med hensyn til, hvad der skete på det, man kalder NPG-mødet i Skotland i forrige uge, og rejste spørgsmålet om det, han præciserede som det hollandske forbehold over for TNF-beslutningen.

Holland tog ikke forbehold over for TNF-beslutningen, og det var der heller ingen andre der gjorde. TNF-beslutningen blev bekræftet, som det også er fremgået af *communiquéet* og i offentligheden. Holland kunne ikke tage stilling på noget som helst tidspunkt, fordi Holland ikke har en regering i øjeblikket, men har det, man kalder et *forretningsministerium*, og det blev offentliggjort, at dette *forretningsministerium* naturligvis ikke kunne tage stilling i en politisk sag. Det, der står tilbage for Hollands vedkommende, er spørgsmålet om stationering i Holland, men det må altså vente, til Holland igen får en regering, så man kan tage politisk stilling.

Samtidig spørger hr. Steen Folke, hvad det var for vigtige fremskridt, der blev gjort derovre. Hr. Steen Folke ved, at på Rommødet med udenrigsministrene blev der fremsat ønske om, at det via forsvarsministermødet og via to underudvalg, som har arbejdet i en længere periode, skulle vurderes, hvilke indslag der skulle indgå i de overvejelser, som skulle finde sted i forbindelse med forhandlingerne mellem USA og USSR, startende i den sidste del af november måned. Det er det, vi er begyndt med og har arbejdet med igennem en længere periode.

Det er dér, hvor jeg mener at der blev gjort vigtige fremskridt. Det var dels fremskridt med hensyn til udviklingen af Pershing II-raketterne og cruise-missilerne og med hensyn til forberedelse af placeringen, altså det, man kalder en statusrapport, dels – det havde jeg mange bemærkninger til, og der er fra dansk side i forbindelse med selve arbejdet i grupperne gjort mange bemærkninger derom – fremskridt med hensyn til hele rapporten om kontrolforhandlingerne og alt, hvad der skal indgå heri, som til sin tid skal godkendes på udenrigsministermødet og derefter indgå i forhandlingerne mellem de to stormagter USSR og USA.

Jeg vil også godt sige, at som det sikkert – undskyld, at jeg siger det – er sivet ind hos hr. Steen Folke, er situationen den, at *communiquéet* i øvrigt giver udtryk for – det er noget, vi har presset meget på for, og personligt har jeg også presset meget på – at vi skal ned på det lavest mulige niveau med hensyn til disse nukleare våben, og at vi under visse omstændigheder måske endda kan nå ned på det, man kalder nul-option.